
Uit en Thuis - FC en RW

Briefwisseling over voetbal en het leven

François Colin en Raf Willems corresponderen op zaterdag en zondag in 'Uit & Thuis': met een aparte briefwisseling over 'voetbal en het leven' laten FC en RW gedurende het hele weekend hun licht schijnen op de Belgische competitie en meer. Ze veroorloven zich daarbij uitstapjes naar dingen die hen raken. Ze baseerden zich voor dit format op de gelijknamige bestseller van het Scandinavische duo Karl Ove Knausgård en Frederik Ekelund: Uit & Thuis, over voetbal, vriendschap en andere zaken van levensbelang.

Door François Colin

Antwerpen, 31 maart

Beste Raf,

Is het je ook opgevallen hoeveel milder de Vlaamse pers is voor Roberto Martinez dan voor Marc Wilmots? Twee draken van wedstrijden op een rij, maar het wordt allemaal met de mantel der liefde bedekt. Terwijl het onze taak is om iedereen even streng te beoordelen. Het is niet omdat de nieuwe bondscoach ernstiger werkt (horen we, want zien mogen we niets) dan zijn voorganger dat alles goed moet worden bevonden.

Nu we geen Franstalige bondscoach meer hebben, zijn de Franstalige kranten weer een serieuze bron voor wat leeft in het zuiden van het land. Daar werd fors ingegaan op de onvrede van de fans over de arrogantie van de Rode Duivels. Het ging niet alleen over hun gedrag bij de ontvangstceremonie in Sochi maar ook over het feit dat ze na de match de schaarse Belgische supporters niet hadden gegroet. Er werd zelfs verwezen naar de Franse ploeg op het WK van 2010.

In het voetbal heeft alles met alles te maken. Je speelt zoals je traint, maar je speelt ook zoals je door het leven gaat. Normaal doen, is daarom aangewezen. Helaas, dat is niet

meer het geval. De meeste jongens spelen bij (Engelse) topclubs en worden er zo afgeschermd van de gewone wereld dat ze niet meer weten hoe het er daar aan toe gaat.

Dat die Engelse topclubs ondanks steeds meer inkomsten almaar minder presteren, zou nochtans aan het denken moeten zetten. De vedetten uit de Premier League zouden weer met hun voeten op de grond moeten worden gezet.

Een paar jaar terug was ik in München voor de persconferentie van Bayern een week voor de Champions' League-finale tegen Borussia Dortmund. Er zouden twee keer drie spelers naar de persconferentie komen. Thomas Müller behoorde tot het eerste trio, maar was ongeveer een halve minuut te laat. Toen hij wilde gaan zitten, stuurde perschef Markus Hörwick hem weg met de boodschap dat hij op tijd moest komen en dat hij twintig minuten later mocht terugkeren. Kan je je indenken dat een perschef in Engeland of bij ons zoiets zou mogen doen?

Ik begrijp niet waarom men voetballers niet normaal laat omgaan met de pers. In de jaren '80 en '90 waren de Rode Duivels blij dat de pers tijdens een EK of WK elke dag langskwam in het spelershotel. Op die manier hadden ze eens iemand anders om

mee te praten. Zo werd tussen speler en journalist een vertrouwensband gecreëerd, waardoor er veel meer begrip was voor elkaars zorgen en problemen.

Ik weet ook dat het niet meer kan zoals vroeger, maar je moet niet in het andere uiterste vervallen. De pers is alleen de vijand als je er de vijand van maakt. Niets is zo gemakkelijk als afgeven op iemand die je nooit tegen het lijf loopt. Daarom krijgen internationale figuren het altijd veel zwaarder te verduren ver van huis. Je hebt toch niets met hen te maken.

Niet alles is echter de schuld van de spelers. Als ze zich maandag in Sochi boertig gedroegen bij de ontvangst op de luchthaven was dat vooral aan de bond te wijten. Zij had de spelers moeten inlichten wat er te gebeuren stond en ervoor zorgen dat de jongens in het spoor van de bondsleiding gezamenlijk naar buiten kwamen en vijf minuutjes luisterden naar de folkloristische liedjes. En dan handjes schudden en weg. Mooie beelden op tv en iedereen blij. Niet alleen met de fans, ook met de pers gaan de verhoudingen weer de verkeerde kant uit. En dat allemaal omdat Gerard Linard rancuneus was en aan het slot van zijn mandaat directeur communicatie en marketing Bob Madou meende te moeten ontslaan. Roberto Martinez zit nu met de gebakken peren.

Wat werd er woensdag weer gegromd op de terugweg uit Sochi. De Rode Duivels vlogen 's nachts meteen terug en waren bijna 24 uur voor ons thuis. In plaats van een vlucht van vier uur naar Brussel vlogen we twee en een half uur naar Moskou en dan nog eens drie en een half uur naar Brussel. Het was tien voor twaalf toen ik thuis was.

Echt boos werd ik pas donderdagmorgen, toen ik mijn koffer wilde uitladen. Er was iets mis met de sluiting en ik had niet meteen door wat. De valies was niet meer op slot en toen ik ze openmaakte, bleek dat de ritsen van mijn toiletzak open waren en dat mijn bagage door elkaar was gehusseld. Dat

laatste was ook bij collega Jean Derycke van L'Avenir gebeurd.

Ik denk niet dat er iets gestolen was, maar mijn koffer was doorzocht. Hoe, werd ook al snel duidelijk. De haakjes van de rits van de koffer waren doorgeknipt. De valies kan dus niet meer op slot. Dat de Russen het Westen opzadelden met Donald Trump volstond niet, ze moesten ook nog eens mijn valies doorsnuffelen. Die Poetin kan maar best hopen dat ik hem nooit tegenkom.

Vriendelijke groeten,
François